การสื่อสารภาษาไทย : คำที่มักเขียนผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย
Thai Language Communication: Words that are Often Written Wrongly for Students of Loei Rajabhat University

วิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล[1]
Vitchupong Worasatkul[1]

Received: 8 April 2019 Revised: 29 May 2019 Accepted: 17 June 2019

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มุ่งนำเสนอการสื่อสารภาษาไทย : คำที่มักเขียนผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคำที่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลยมักเขียนผิด ในการเก็บข้อมูลใช้การสัมภาษณ์ที่เป็นทางการและการสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ และการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำเสนอผลโดยการพรรณนาเชิงวิเคราะห์ จากผลการศึกษาพบว่า คำที่มักเขียนผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มีจำนวน 25 คำ ซึ่งนักศึกษาเขียนคำผิดไปจากคำเดิม ส่งผลให้ผู้อ่านไม่เข้าใจความหมายและเกิดการสื่อสารที่คลาดเคลื่อน หรืออาจทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไป ทำให้คำนั้นไม่มีความหมาย ผู้เขียนต้องเลือกใช้คำต้องระมัดระวังในการใช้คำขณะที่สื่อสาร เพื่อความถูกต้องตามหลักภาษาไทย สาเหตุที่ทำให้นักศึกษามักเขียนคำผิด คือ 1. นักศึกษาไม่รู้หลักเกณฑ์ภาษาไทย 2. เกิดจากการเขียนที่รีบเร่งและไม่ตั้งใจในการเขียน 3. เกิดจากนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเองมักให้เพื่อนทำให้ 4. เกิดจากการจดจำคำผิดและใช้แนวเทียบผิด 5. เกิดจากการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อสารโลกโซเชียล และ 6. เกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียน หรือขณะเรียน ฉะนั้นการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารถือว่ามีความจำเป็นในการดำเนินชีวิต เพราะว่าหากเขียนผิดหรือพูดผิดความหมายก็เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจทำให้ผู้อ่านและผู้ฟังเข้าใจความหมายผิดไปได้เช่นกัน จึงควรใช้ภาษาไทยอย่างระมัดระวังจะได้ไม่เกิดปัญหาในการสื่อสาร

คำสำคัญ : คำที่มักเขียนผิด, นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย

Abstract

Reasons why words in Thai language are often written mistakenly by students attending Loei Rajabhat University are addressed in this report. Data were collected by formal and informal interviews and from analysis of other documents. Data were presented by descriptive analysis.

[1] อาจารย์ประจำ, สาขาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย, Tel.0917040264, Email. pov11196@hotmail.com

[1] Bachelor of Arts Program in Thai, Faculiy of Humanities and Social Sciences, Loei Rajabhat University

The result of analysis showed that there were 33 words that students consistently wrote mistakenly. They changed the original form of the words rendering it nearly impossible for the reader to understand the writer's intentions; furthermore, the rewritten words may have no meaning. Clearly the writer should use extra caution when constructing text that is to be understood by all readers familiar with Thai grammar. The study disclosed 6 reasons why students wrote incorrectly: They did not comprehend Thai grammar, they wrote the words hastily, homework was done during class hours and not by themselves, they remembered the wrong words, or they used the wrong comparison of words, they memorized the words that were misspelled from social networks. Because the Thai language is used for daily communication; it is imperative that it be written and spoken correctly. Mistakes and errors in speaking and writing the language can cause serious problems that may be impossible to correct.

Keywords : Words that are often written wrongly, student of Loei Rajabhat University

บทนำ

มนุษย์จะต้องเกี่ยวข้องกับการสื่อสารตลอดชีวิต เพราะในทางสังคมศาสตร์ มนุษย์จะต้องอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่มเป็นพวกมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้น การสื่อสารเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นอย่างปกติวิสัยของมนุษย์ทุกคนและมีความเกี่ยวข้องไปถึงบุคคลอื่นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ มนุษย์จะแสดงพฤติกรรมการสื่อสารตลอดชั่วชีวิตนับตั้งแต่ลืมตาดูโลก จวบจนวาระสุดท้ายแห่งชีวิตของมนุษย์ ซึ่งพฤติกรรมที่แสดงออกนั้นอาจจะเป็นไปโดยไม่รู้สึกตัว เป็นไปโดยอัตโนมัติหรืออาจจะมีการเตรียมตัว บุคคลส่วนมากมักจะละเลยไม่ค่อยเอาใจใส่ หรือพิจารณาเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารของตัวเองว่าเป็นอย่างไร มีประสิทธิภาพหรือไม่ เหตุที่เป็นเช่นนี้เพราะไม่เล็งเห็นถึงความสำคัญของการสื่อสาร แท้จริงแล้วการสื่อสารนั้นมีความสำคัญมาก จะเห็นได้จากบุคคลในสังคมว่าผู้ที่สื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพนั้นย่อมมีโอกาสดีในทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการศึกษาหาความรู้ การอยู่ร่วมกันในสังคมหรือความก้าวหน้าในอาชีพต่างๆ ความสำเร็จในอาชีพการงานก็ตาม ด้วยเหตุนี้เองบุคคลจึงจำเป็นจะต้องศึกษาฝึกฝนตนเองให้มีทักษะมีสมรรถภาพในการสื่อสารโดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร จึงถือได้ว่าภาษาเป็นหัวใจของกิจกรรมการสื่อสารอย่างแท้จริง

การสื่อสารในชีวิตประจำวันถือว่าเป็นวิธีการสื่อสารที่สำคัญในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก และประสบการณ์ เพื่อสื่อไปยังผู้อ่านได้อย่างเหมาะสม การสื่อสารก็ยิ่งมีความสำคัญต่อบุคคล สังคม และประเทศชาติมากขึ้นตามลำดับ หากคนในสังคมขาดความรู้ความเข้าใจในเขียนภาษาไทยที่ถูกต้องแล้ว การสื่อสาร ก็อาจทำให้เกิดปัญหาในการสื่อสารได้ อีกทั้งการเขียนยังมีคุณค่าในการบันทึกข้อมูลต่างๆ เพื่อเป็นหลักฐานให้ผู้อ่านได้ศึกษาอีกด้วย ดังนั้น การเขียนจึงเป็นทักษะการใช้ภาษาแทนคำพูดที่สามารถสื่อความหมายให้เป็นหลักฐานปรากฏได้นานกว่าการพูด ฉะนั้นการเขียนที่เขียนเป็นเรื่องราวเอาไว้เพื่อให้ผู้อ่านได้อ่านและเข้าใจตรงตามความมุ่งหมายของผู้เขียนนั้นจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดสิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับว่าผู้เขียนมีทักษะในการใช้ภาษาเขียนได้ดีเพียงใด ทักษะการใช้ภาษาเขียนต้องอาศัยพื้นฐานความรู้จากการฟัง การพูด และการอ่าน เพราะจากพื้นฐานดังกล่าว จะทำให้ผู้เขียนมีความรู้ มีข้อมูลและมีประสบการณ์เพียงพอที่จะถ่ายทอดให้เกิด

ความคิด ความสามารถในการเรียบเรียงและถ่ายทอดความคิดออกมาสื่อสารกับผู้อ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับปรมะ สตะเวทิน (2546 : 30) ที่กล่าวว่า การสื่อสาร คือ ขบวนการของการถ่ายทอดสาร (message) จากบุคคลฝ่ายหนึ่งซึ่งเรียกว่าผู้ส่งสาร (source) ไปยังบุคคลอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า ผู้รับสาร (receiver) โดยผ่านสื่อ (channel) และยังสอดคล้องกับ สุขุมาลย์ จันทะแก้ว และคณะ (2544 : 83) ได้กล่าวว่า การสื่อสาร คือ วิธีการต่างๆ ในการติดต่อระหว่างมนุษย์ ซึ่งทำให้ฝ่ายหนึ่งรับรู้ความหมายของอีกฝ่ายหนึ่ง ดังนั้นการสื่อสารมีความสำคัญต่อบุคคลและสังคมในทุกด้าน มนุษย์จำเป็นต้องใช้การสื่อสารตลอดชีวิต เริ่มจากการสื่อสารภายในตนเองแล้วก็ขยายวงกว้างขึ้นไปสู่ผู้อื่น อีกทั้งมนุษย์จะใช้การสื่อสารเพื่อทำกิจกรรมร่วมกันตลอดเวลาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ การสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นการสื่อสารโดยอาศัยตัวอักษร และเครื่องหมายต่างๆ แทนเสียงพูด ซึ่งสิ่งที่เป็นสารนั้น ได้แก่ ข้อมูลข่าวสาร จินตนาการ ประสบการณ์ ความนึกคิด ความรู้สึกทางกาย หรืออารมณ์ และความรู้สึกทางจิตใจนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ศศิธร ธัญลักษณานันท์ (2542 : 22) ให้แนวคิดว่า ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารที่สำคัญ มนุษย์กำหนดภาษาขึ้นใช้เพื่อสื่อความหมายระหว่างมนุษย์ ภาษาเป็นตัวกลางในการถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความรู้สึก ความต้องการของบุคคลหนึ่งไปสู่อีกบุคคลหนึ่ง ทำให้เกิดความเข้าใจกัน การสื่อสารของมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นการฟัง การพูดการอ่านหรือการเขียน ต้องอาศัยภาษาทั้งสิ้น หากปราศจากภาษามนุษย์จะไม่สามารถติดต่อสื่อสารกันได้ ภาษาของมนุษย์เป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร มีกระบวนการในการสื่อสารชัดเจนมีคุณสมบัติเฉพาะหลายประการที่ทำให้สามารถสื่อสารได้ทุกเรื่อง สามารถเรียนรู้ เลียนแบบถ่ายทอดจากบุคคลในสังคมเดียวกันได้ ไม่ใช่เกิดจากสัญชาตญาณหรือพันธุกรรม ดังนั้นการเขียนโดยการใช้คำในภาษาไทยต้องถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่ผู้เขียนต้องตระหนักและเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ เพื่อนำไปใช้ในทางที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยและนำไปใช้ในการเขียนที่ตรงประเด็นในการสื่อสาร เนื่องจากคำในภาษาไทยมีสร้างคำขึ้นใหม่ด้วยวิธีการแบบไทย มีการยืมภาษาจากต่างประเทศมาใช้บ้างจึงจำเป็นต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับวัตถุของการสื่อสารในแต่ละครั้ง ฉะนั้นผู้เขียนภาษาไทยจึงต้องรู้จักความหมายของคำ หลักการใช้คำ ระดับของคำก็จะทำให้การส่งสารไม่เกิดปัญหาและไม่มีอุปสรรค แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนไม่เข้าใจความหมายของคำอย่างถ่องแท้ หรือเลือกสรรถ้อยคำไม่ให้เหมาะกับระดับบุคคล กาลเทศะ การส่งสารนั้นย่อมมีปัญหาและอุปสรรค ฉะนั้นจึงจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ทำความเข้าใจความหมายของคำ เพราะว่าการเขียนคำผิดทำให้การสื่อสารคลาดเคลื่อนไม่เป็นไปตามที่ผู้ส่งสารต้องการ แถมยังเป็นอุปสรรคในการสื่อสารต่างๆ ฉะนั้นผู้ส่งสารจะต้องพัฒนาทักษะการเขียนสม่ำเสมอให้เกิดความชำนาญและถูกต้องตามหลักเกณฑ์ของหลักภาษาไทย โดยเรียบเรียงถ้อยคำให้สื่อความหมายได้ สะกดคำให้ถูกต้องชัดเจน

ดังนั้นผู้เขียนจะต้องนึกถึงหลักการเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามเนื้อหาที่ต้องการเขียนให้ถูกต้องที่สุดเพื่อเขียนออกมาแล้วผู้อ่านเข้าใจในเรื่องนั้นๆ ถือว่าเป็นการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพอย่างหนึ่งนั่นเอง ยิ่งทุกวันนี้คนไทยหรือคนรุ่นใหม่ชอบเขียน “ภาษาไทย” ของคนไทยเองไม่แข็งแรง โดยเฉพาะเด็กรุ่นใหม่ที่มักจะเขียนภาษาไทยตามความนิยมหรือเขียนเลียนแบบจากสื่อต่างๆ จึงเกิดการผิดๆ แม้แต่บางคำที่ไม่น่าจะเขียนผิด แต่ก็ทำให้เขียนผิด ซึ่งบางทีเขาอาจจะไม่ได้ตั้งใจเขียนผิด แต่เป็นเพราะเห็นตามร้านค้า ป้ายประกาศตามสถานที่ต่างๆ เขียนเช่นนี้จนคุ้นตา ทำให้เขาเข้าใจว่าคำดังกล่าวเขียนถูกต้อง นำไปสู่การจดจำที่ผิดๆ โดยไม่รู้ตัวนั่นเอง ดังนั้นจึงจำเป็นที่จะได้นำเสนอความหมายของคำที่ถูกต้องตามหลัก ดังนี้

ความหมายของคำในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2554 : ออนไลน์) ให้ความหมายของคำไว้ว่า คำ (น) เสียงพูด, เสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่งๆ เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปกติถือว่าเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว, ใช้ประกอบหน้าคำอื่นมีความหมายเช่นนั้น เช่น คำนาม คำกริยา คำบุรพบท

สนิท สัตโยภาส (2545 : 17) ได้กล่าวว่า คำ หมายถึง เสียงพูด หรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปรกติถือว่าคำเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดของภาษาซึ่งสื่อความหมายได้

วิเชียร เกษประทุม (2557 : 69) ได้กล่าวว่า คำ คือ เสียงที่เปล่งออกมามีความหมาย จะมีกี่พยางค์ก็ได้ เช่น นา มี 1 พยางค์ อ่านว่า นา หมายถึง พื้นที่ราบทำเป็นคันกั้นน้ำเป็นแปลงๆ นาวา มี 2 พยางค์ อ่านว่า นา-วา หมายถึง เรือ นาฬิกา มี 3 พยางค์ อ่านว่า นา-ลิ-กา หมายถึง เครื่องบอกเวลา นาฏดนตรี มี 4 พยางค์ อ่านว่า นา-ตะ-ดน-ตฺรี หมายถึง ลิเก นาวิกโยธิน มี 5 พยางค์ อ่านว่า นา-วิก-กะ-โย-ธิน หมายถึง ทหารเรือฝ่ายบก

ฉะนั้นสรุปว่า คำ หมายถึง เสียงที่เปล่งออกมากี่ครั้งก็ได้ อาจจะไม่มีความหมายก็ได้หรือมีความหมายก็ได้ และเสียงที่เราเปล่งออกมานั้นๆ เราเรียกว่า พยางค์ ซึ่งในทางภาษาไทยนั้น คำคำเดียวอาจจะมีพยางค์เดียวหรือมีหลายพยางค์ก็ได้ เช่น นาฬิกา มี 3 พยางค์ 1 คำ นาที มี 2 พยางค์ 1 คำ นา มี 1 พยางค์ 1 คำ เป็นต้น

วัตถุประสงค์

เพื่อศึกษาคำที่นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลยมักเขียนผิด

วิธีการศึกษา

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้วิธีการศึกษาโดยการสัมภาษณ์ที่เป็นทางการและการสัมภาษณ์ที่ไม่เป็นทางการ แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) แล้วนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการพรรณนาเชิงวิเคราะห์

ผลการศึกษา

จากการศึกษาการสื่อสารภาษาไทย : คำที่มักเขียนผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลยนั้น การเขียนเพื่อการสื่อสารในชีวิตประจำวันเป็นการสื่อสารโดยอาศัยตัวอักษรและเครื่องหมายต่างๆ จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักศึกษาและผู้ใช้ภาษาไทยจะต้องตระหนักถึงความถูกต้องในการเขียนทุกครั้ง เพื่อการสื่อสารที่ตรงกันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร ดังนั้นในที่นี้จะได้เสนอการใช้คำในภาษาไทยบางประเด็นเท่านั้น จากผลการศึกษาการสื่อสารภาษาไทย : คำที่มักเขียนผิดของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลย มี 4 ด้าน ดังนี้ 1. ด้านการเขียนคำผิดพลาดพบว่านักศึกษาเขียนผิดเพราะเกิดการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดหรือการจำที่เทียบคำผิด เช่น คำว่า ชาติ นักศึกษาเขียนผิดเป็น ชาต คำว่า ภาษา นักศึกษาหลายคนเขียนผิดเป็น ภาชา คำว่า ปรับเปลี่ยน เขียนนักศึกษาผิดเป็น ปลับเปลี่ยน เป็นต้น 2.ด้านการเขียนผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะไทยพบว่า การเขียนของนักศึกษานั้นไม่ตรงตามแบบอักษรไทย เช่น คำว่า ซึมซับ เขียนผิดเป็น ซึมซับ คำว่า กระบวน เขียนผิดเป็น กระบวณ คำว่า โอกาส เขียนผิดเป็น โอกาศ เป็น 3. ด้านการเขียนผิดพลาดในเรื่องสระพบว่า การเขียนในด้านสระถือว่านักศึกษาเขียนผิดมากที่สุด ในสี่ด้านเกิดจากไม่ตั้งใจในการเขียน เกิดจากการเขียนตัวอักษรวัยรุ่น เกิดจากเขียนสระผิดหรือเขียนสระตก เช่น คำว่า ข่าว เขียนผิดพลาดเป็น ขาว่ คำว่า หรือ เขียนผิดเป็น หรือ คำว่า เพื่อน เขียน

ผิดพลาดเป็น เพื่อน เป็นต้น 4. ด้านการเขียนผิดพลาดในเรื่องวรรณยุกต์พบว่า การเขียนในด้านนี้นักศึกษายังเขียนตกหล่นหรือว่าไม่ตั้งใจทำให้การเขียนนั้นผิดเพี้ยนจากหลักภาษาไทย เช่น คำว่า สื่อ เขียนผิดเป็น สือ . คำว่า คำว่า เชิ้ต นักศึกษามัดเขียนผิดเป็น เชิ๊ตคำว่า ต้อง เขียนผิดเป็น ตอ้ง เป็นต้น เพราะการเลือกใช้คำนั้นมีหลายประเด็นและจะนำเสนอเฉพาะคำศัพท์ที่นักศึกษาเขียนผิดบ่อยๆ ตลอดมาในเวลา 5 ปี ซึ่งผู้วิจัยจะเสนอปัญหาการใช้คำของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเลยบางกลุ่มที่ใช้ผิดบ่อย และเพื่อเป็นการใช้คำสื่อสารที่ถูกต้อง หรือเป็นแนวทางที่ถูกต้องสำหรับผู้เรียนและผู้อ่านทั่วๆ ไป เพื่อนำไปใช้จะได้ระมัดระวังในการเขียนคำเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยต่อไป ดังนี้

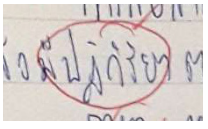

1. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ปฏิกิริยา** เกิดการเขียนที่ผิด ที่จริงจะต้องเขียนเป็น **ปฏิกิริย**า ซึ่งหมายถึง การกระทำตอบสนองการกระทำต่อต้าน หรือ แม้ว่า สระ ก็เขียนไม่ตรงตามสระที่ถูกต้องในภาษาไทย สระ อิ ไม่ใช่เขียนเป็น เป็นขีด ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในคณิตศาสตร์ ` สาเหตุที่นักศึกษาเขียนผิด เกิดจากความเคยชิน เกิดจากการไม่ตั้งใจในการเขียน เกิดจากการเขียนที่รีบเกินไป ซึ่งยังสอดคล้องกับเอกฉัท จารุเมธีชน (2540 : 120) ที่กล่าวถึงการสะกดผิดพลาดในการเขียนไม่ได้เกิดจากการพิมพ์ แต่เกิดจากสะกดผิดที่พบบ่อยๆ ได้แก่ พยัญชนะผิด สระผิด วรรณยุกต์ผิดและตัวสะกดผิดนั้นเอง

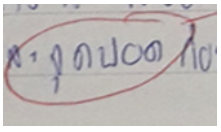

2. คำนี้นักศึกษาเขียนมาเป็น **จุดปอด** เกิดการเขียนที่ผิด ที่จริงจะต้องเขียนเป็น **จุดอ่อน** หมายถึง ข้อด้อยที่ฝ่ายตรงข้ามจะเอาชนะได้โดยง่าย ซึ่ง เขียนพยัญชนะก็เขียนผิด อ เขียนเป็น ป น เขียนเป็น ด เป็นการเขียนที่ผิดพลาดและอาจทำให้การสื่อสารเข้าใจไม่ตรงกัน สาเหตุที่นักศึกษาเขียนผิด เกิดจากหลักภาษาไทยในเรื่องตัวสะกดไม่แม่น และขาดการเขียนที่ไม่ระมัดระวัง เช่น เกิดจากการเขียนที่รีบเกินไป หมายถึงรีบเขียนงานส่งอาจารย์ หรือการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อ เช่น การเล่นคอมพิวเตอร์โดยการแชท เล่นไลน์ เล่นทวิตเตอร์ เป็นต้น โดยการเอาภาษาพูดมาเขียนในภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับปณิธาน บรรณาธรรม (2555 : 58) ที่กล่าวว่าการที่นักศึกษาเขียนหนังสือผิดเพราะขาดความรู้เรื่องหลักภาษา คือเกิดคำควบกล้ำ พยัญชนะต้นภาษาไทยมีทั้งพยัญชนะเดี่ยวและพยัญชนะ ประสม แต่พยัญชนะท้ายจะมีเฉพาะพยัญชนะเดี่ยวเท่านั้น ด้วยเหตุนี้นักศึกษาจึงเขียนผิด เช่น คำว่า เพราะ เขียนผิดเป็น เพาะ คำว่า พา เขียนผิดเป็น พลา คำว่า รถจักรยานยนต์ เขียนผิดเป็น รถจักรยานยนตร์ เป็นต้น

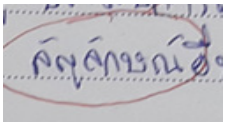

3. คำนี้นักศึกษาเขียนมาเป็น **ลัญลักษณ์** เกิดการเขียนที่ผิด ที่จริงคำที่ถูกจะต้องเขียนเป็น **สัญลักษณ์** หมายถึง สิ่งที่กำหนดขึ้นใช้เพื่อให้หมายความแทนอีกสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นรูปภาพ เครื่องหมาย หรือสิ่งของ เป็นต้น และเขียนพยัญชนะที่ใช้ในคำก็ผิดจาก ส กลายเป็น ล และก็

ตัว ไม้หันอากาศ, ไม้ผัด ก็เขียนผิดเป็น ขีด ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ในคณิตศาสตร์ สาเหตุที่นักศึกษาเขียนผิด เกิดจากการเขียนที่รีบเกินไปหมายถึงรีบเขียนงานส่ง เกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนทำให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเอง ซึ่งสอดคล้องกับวิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล (2560 : 92) ได้กล่าวว่า เกิดจากการเขียนที่รีบเกินไป จึงทำให้เขียนผิดพลาด เช่น คำว่า ทั้ง เขียนผิดพลาดเป็น ทง์ คำว่า ขึ้น เขียนผิดพลาดเป็น ขึน้ คำว่า ใช้ เขียนผิดพลาดเป็น ใช คำว่า ผิด เขียนผิดเป็น ผดิ เป็นต้น

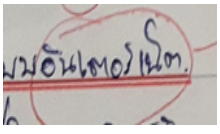

4. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **อินเตอร์เน็ต** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย คือ **อินเทอร์เน็ต** ซึ่งหมายถึง ระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ซึ่งเชื่อมโยงเครือข่ายมากมายทั่วโลกเข้าด้วยกัน เพื่ออำนวยความสะดวกในการสืบค้นข้อมูล คัดลอกแฟ้มข้อมูล และโปรแกรมมาใช้ รวมทั้งสื่อสารถึงกันทางอีเมล สาเหตุที่เขียนผิดเกิดจากการจำคำผิด และเห็นคนอื่นใช้คำนี้บ่อยๆ จึงเลียบแบบการเขียน อีกทั้งการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อ เช่น การเล่นคอมพิวเตอร์โดยการแชท เล่นไลน์ เล่นทวิตเตอร์ เป็นต้น โดยการเอาภาษาพูดมาเขียนในภาษาเขียน ยังสอดคล้องกับประภัติ บุญมะลา (2550 : 21) ได้กล่าวว่าแนวคิดเรื่องสาเหตุของการเขียนคำผิดที่คล้ายกัน คือ มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด ไม่รู้หลักภาษา ไม่ทราบความหมาย ฟังไม่ชัด ไม่สามารถถ่ายทอดคำตามเสียงที่มาจากภาษาอังกฤษ อย่างนี้เป็นต้น

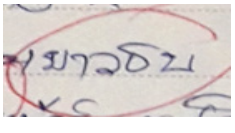

5. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **เยาวธน** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **เยาวชน** ซึ่งหมายถึง บุคคลอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์แต่ยังไม่ถึง 18 ปีบริบูรณ์ เป็นคำหนึ่งที่เขียนผิด เนื่องเกิดการที่รีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้น และเกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาด จากพยัญชนะ ช เขียนผิดเป็น ธ ทำให้คำผิดไม่ตรงตามหลักภาษาไทย และยังสอดคล้องกับกับกันทิมา วัฒนะประเสริฐ (2541 : 37) ที่กล่าวว่าการพิจารณาสาเหตุของการเขียนผิดในเบื้องต้นจะมุ่งเน้นในเรื่องการสะกดคำหรือการสะกดการันต์ เป็นต้น

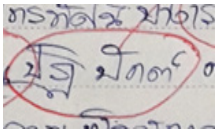

6. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ปฏิปักต์** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **ปฏิปักษ์** คำนี้หมายถึง ฝ่ายตรงข้าม, ศัตรู, คู่ปรับ, ข้าศึก คำนี้ก็เป็นคำหนึ่งที่พบบ่อยๆ ที่นักศึกษาผิด และจากการได้สอดถามปรากฏว่า ที่เขียนผิดบ่อยนั้นเกิดจากจดจำผิดที่ผิดมา เกิดจากการเขียนที่รีบเกินไป จึงทำให้เขียนผิดพลาด ผู้เขียนจึงต้องตระหนักให้มากในการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ถูกต้องให้แก่ผู้อื่น อีกทั้งยังสอดคล้องกับกุลกาญจน์ เอี่ยมธาดานัย (2553 : 32) ได้กล่าวว่า คำไทยที่นักศึกษาเขียนผิดมากมักจะเป็นคำที่มีตัวสะกดในมาตรา แม่กด รองลงมาคือ แม่กก กบ กน ตามลำดับเพราะมาตราตัวสะกดเหล่านี้ มีตัวสะกดหลายตัว เช่น การใช้ ศ ษ ส, ณ น พยัญชนะเหล่านี้มีที่ใช้แตกต่างกันตามที่มาของ คำศัพท์ นักศึกษาจึงเขียนคำเหล่านี้ผิด เช่น ทัศนียภาพ เขียนผิดเป็น ทัษนียภาพ คำว่า โอกาส เขียนผิดเป็น โอกาศ เพราะเทียบกับ อากาศ

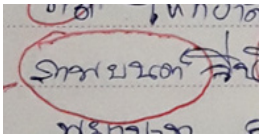

7. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ภาพยนต์** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **ภาพยนตร์** ซึ่งนี้คำนี้หมายถึง ภาพที่ฉายด้วยเครื่องลงบนจอ ทำให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหว และมีเสียงพากย์ และก็คำนี้ก็เป็นคำหนึ่งที่พบบ่อยๆ ที่นักศึกษามักเขียนผิด โดยสาเหตุที่มักเขียนผิดบ่อยๆ นั้น เกิดจากการจดจำคำที่ผิด เนื่องจากเทียบจากคำว่ารถยนต์ จะเห็นได้ว่าภาษาไทยนั้นในยุคนี้การเขียนผิดมีหลายสาเหตุ เนื่องจากความประมาทในการเขียน ความทันสมัยก็มีส่วนช่วยในการจดจำคำที่ผิดแล้วนำมาเขียนเพื่อการสื่อสารที่อาจทำให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจผิดต่อๆ กันได้ อีกทั้งการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อ เช่น การเล่นคอมพิวเตอร์โดยการแชท เล่นไลน์ เล่นทวิตเตอร์ ที่มักนำภาษาพูดมาเขียนในภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับกันทิมา วัฒนะประเสริฐ (2541 : 37) ที่กล่าวว่า ใช้แนวเทียบผิด เช่น อนุญาต (มักเขียนผิดเป็น อนุญาติ เพราะเทียบกับคำว่า ญาติ) อย่างนี้เป็นต้น

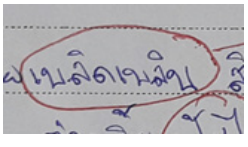

8. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **เบลิดเบลิน** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **เพลิดเพลิน** คำนี้หมายถึง สนุกสนานไม่รู้จักเบื่อ สนุกสนานจนลืมกังวล คำนี้เป็นคำหนึ่งที่นักศึกษาเขียนผิดพลาด โดยเขียนพยัญชนะ พ กลายเป็น บ ซึ่งสาเหตุที่เขียนเกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาดและเกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนทำให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเอง เช่น ใบงาน แบบฝึกหัด แต่ว่าให้เพื่อนทำให้โดยที่นักศึกษาที่เป็นเพื่อนนั้นไม่ได้ตั้งใจในการเขียนมากนัก และสอดคล้องกับวิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล (2560 : 92) ได้กล่าว่า การเขียนผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะไทย และจากการวิเคราะห์การเขียนผิดพลาดของนักศึกษา พบว่าเกิดจากการรีบทำงานส่งอาจารย์เลยเขียนแบบรีบเกินไปทำให้ตัวพยัญชนะบางตัวในงานเขียนนั้นเปลี่ยนแปลงไป เช่น คำว่า ถ่าย เขียนผิดพลาดเป็น ก่าย เป็นต้น

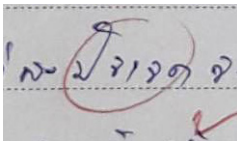

9. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ปัจเจค** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **ปัจเจก** คำนี้หมายถึง เฉพาะบุคคล,เฉพาะตัว เป็นอีกคำหนึ่งที่นักศึกษาเขียนพยัญชนะตัวสะกดผิด ซึ่งสอดคล้องกับกอบกาญจน์ วงศ์วิสิทธิ์ (2551 : 217-218) ที่กล่าวถึงการใช้คำเพิ่มขึ้นในเรื่องศิลปะการใช้ถ้อยคำ คือ ใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งการสะกดคำ ความหมาย หน้าที่ของคำ กาลเทศะ บุคคล ข้อความ และจากการได้สอบถามนักศึกษานั้นที่เขียนผิดเพราะจดจำคำที่เขียนผ่านผิดและเกิดจากนักศึกษาบางคนมีความเข้าใจในเรื่องพยัญชนะตัวสะกดไม่ดีพอ ที่สำคัญเกิดจากการเขียนเลียนแบบโลก Social Media หรือสังคมออนไลน์ที่มีการตอบสนองทางสังคมได้หลายทิศทางโดยผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตนี้มีส่วนที่ทำให้การเขียนผิดเพี้ยนหรือคลาดเคลื่อนไปได้เช่นกัน อีกทั้งการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อ เช่น การเล่นคอมพิวเตอร์โดยการแชท เล่นไลน์ เล่นทวิตเตอร์ เป็นต้น มักเอาภาษาพูดมาเขียนในภาษาเขียน

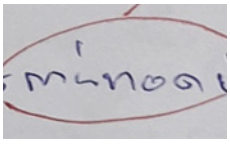

10. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ถาย่ทอด ถาน่ทอด** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **ถ่ายทอด** คำนี้หมายถึง กระจายเสียง หรือแพร่ภาพทางวิทยุและโทรทัศน์จากสถานี หรือสถานที่ต่างๆ นำเรื่องที่รู้ไปเล่าต่อ ซึ่งสอดคล้องกับวรรณี โสมประยูร (2544 : 157) กล่าวถึงสาเหตุในการเขียนประเด็นหนึ่ง คือ นักศึกษาไม่รู้หลักภาษา เช่น ไม่รู้จักการประวิสรรชนีย์ หลักการใช้ ศ ษ ส หลักสะกดการันต์ หลักการผันวรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกด และอื่นๆ คำนี้เป็นคำที่นักศึกษาเขียนผิดพลาดโดยเขียนการวางวรรณยุกต์ผิดที่ หรือเขียนพยัญชนะผิด จาก ย เขียนกลายเป็น น ทำให้คำนั้นเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมทำให้ผู้รับสารเกิดความเข้าใจผิด หรือ สับสนในการใช้คำได้ สาเหตุที่นักศึกษา เกิดจากการรีบทำงานส่งเพื่อไปเล่นอย่างอื่น จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้น และเกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาด เป็นต้น

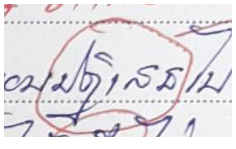

11. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็นคำว่า ปฏิเสธ เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย ปฏิเสธ คำนี้หมายถึง ไม่รับ ไม่ยอมรับ เช่น ปฏิเสธการเชิญ ไม่ยอมรับข้อเท็จจริง เป็นต้น ซึ่งนักศึกษาเขียนผิดเช่นกัน เนื่องจากการเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทย โดยเขียน ฏ เป็น ฎ และสอดคล้องกับพิมล แจ่มแจ้ง (2542 : 20-21) ที่กล่าวว่าการไม่รู้จักหลักเกณฑ์ทางภาษา การใช้คำและการเห็นคำที่ผิดๆ แล้วนำมาเขียนตาม ครู ควรให้ความสำคัญและแนะนำทางแก้ไข เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นย่อมมีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน ซึ่งไม่ตรงตามคำที่ใช้ในหลักภาษาไทย และเป็นคำหนึ่งที่ผู้สอนพบการเขียนผิดบ่อยๆ ไม่ว่านักศึกษาหรือคนอื่น โดยมาจากสาเหตุหนึ่งคือ เกิดจากการจดจำตัวอย่างของคำที่ผิดหรือเกิดจากการเลียนแบบการเขียนที่ผิด

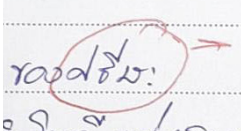

12. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น ศรีษะ เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตาม หลักภาษาไทย ศีรษะ คำนี้หมายถึง หัว ส่วนบนของคน คำนี้เป็นหนึ่งที่เห็นเขียนกันผิดบ่อยๆ ซึ่งความจริงนักศึกษาทุกคนได้เรียนคำนี้มาตั้งแต่สมัยประถมศึกษาแล้ว ไม่ควรเขียนผิด อีกทั้งยังสอดคล้องกับเอกฉัท จารุเมธีชน (2539 : 120) ที่กล่าวถึงการสะกดผิดพลาดในการเขียนไม่ได้เกิดจากการพิมพ์ แต่เกิดจากการสะกดผิดที่พบเห็นบ่อยๆ ได้แก่ พยัญชนะผิด สระผิด วรรณยุกต์ผิดและตัวสะกดผิด และต้องยอมรับว่าด้วยโลกโซเชียลที่ใช้สื่อสารกันในปัจจุบันนี้มีส่วนที่ทำให้การเขียนภาษาไทยผิดไปจากเดิมเหมือนคำที่นำเสนอนี้ สาเหตุที่เขียนผิดเกิดจากการเลียนแบบในโลกโซเชียล การจดจำคำที่เขียนผิดหรือใช้แนวเทียบส่งผลทำให้เขียนคำผิดอย่างนี้เป็นต้น

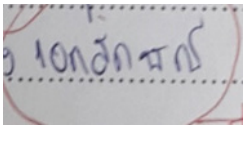

13. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **สมพันธ์** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลัก

ภาษาไทย **สัมพันธ์** คำนี้หมายถึง ผูกพัน, เกี่ยวข้อง, เกี่ยวกัน, เช่น สัมพันธ์ฉันเพื่อน สาเหตุที่เขียนผิดเกิดจากนักศึกษาเขียนผิดพลาดเองเกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนทำการบ้านให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเอง ดังนั้นจากนักศึกษาเขียนคำผิดไปจากคำเดิม ก็ทำให้การสื่อสารความหมายเปลี่ยนไป หรืออาจทำให้คำนั้นผิดไม่มีความหมาย ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจและเกิดการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนก็ได้

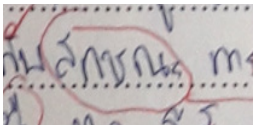

14. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ลกษณะ** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย **ลักษณะ** คำนี้หมายถึง เครื่องแสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างสิ่งหนึ่งกับอีกสิ่งหนึ่ง สมบัติเฉพาะตัว ซึ่งคำนี้ก็เป็นคำหนึ่งที่เกิดจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้น เพื่อไปทำอย่างอื่น เช่น ไปเที่ยวห้าง เล่นคอมพิวเตอร์ เกิดจากการไม่ตั้งใจในการเขียน คือ มีนักศึกษาส่วนหนึ่งที่เขียนรวดเร็วเกินไป จึงทำตัวสระบางตัวเปลี่ยนรูปไป สระบางตัวเปลี่ยนรูปไป ไม่ตรงหลักภาษาไทย และเกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาดเป็นปัญหาส่วนหนึ่งในการเขียนเพื่อสื่อสาร เป็นต้น

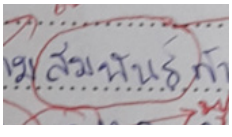

15. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **เอกลกษณ์** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย **เอกลักษณ์** คำนี้หมายถึง ลักษณะที่เหมือนกัน หรือมีร่วมกัน ซึ่งนักศึกษาเขียนผิดเช่นกัน เนื่องจากการเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนสระ โดยเขียน (ั) เรียกว่า ไม้หันอากาศ, หางกังหัน หรือ ไม้ผัด หายไป ซึ่งไม่ตรงตามคำที่ใช้ในหลักภาษาไทย โดยมาจากสาเหตุคือ เกิดจากเขียนสระผิดหรือเขียนสระตก ซึ่งนักศึกษาบางคนเขียนสระผิดและเขียนสระตกค่อนข้างมากๆ เนื่องจากนักศึกษาบางคนจบจากการศึกษานอกโรงเรียน และมีนักศึกษาบางคนที่มีพื้นฐานด้านหลักภาษาไทยไม่ดี จึงทำให้เกิดการเขียนผิดพลาดได้ และเกิดจากการเขียนตัวอักษรวัยรุ่น ซึ่งจะเห็นได้จากการเขียนลายมือสมัยใหม่หรือเรียกว่าลายมือวัยรุ่นมีการเขียนตัวสระแปลกๆ ขึ้นเป็นจำนวนมากอย่างนี้เป็นต้น

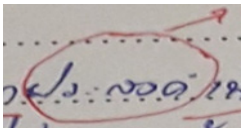

16. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น ประสงค, ปร สงค เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย ประสงค์ คำนี้หมายถึง อยากได้, ต้องการ เนื่องจากการเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนสระ และ ตัวการันต์ คือ คำที่มีไม้ทัณฑฆาตกำกับ (์) กำกับอยู่บนพยัญชนะ เพื่อแสดงให้รู้ว่าไม่ต้องอ่านออกเสียงพยัญชนะตัวนั้น ทำให้เขียนผิด ซึ่งมีนักศึกษาบางคนเขียนสระตกพบบ่อยๆ เช่นกัน สาเหตุเกิดจากการเขียนที่รีบเกินไป จึงทำให้เขียนผิดพลาด เกิดจากการไม่ตั้งใจในการเขียน คือ มีนักศึกษาส่วนหนึ่งที่เขียนรวดเร็วเกินไป จึงทำตัวสระ ตัวไม้ทัณฑฆาต เปลี่ยนรูปไปไม่ตรงหลักภาษาไทย

จากข้อ 13, 14, 15, 16, ซึ่งสอดคล้องกับวิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล (2560 : 92) ได้กล่าว่า เกิดจากเขียนสระผิดหรือเขียนสระตก ซึ่งนักศึกษาบางคนเขียนสระผิดและเขียนสระตกค่อนข้างมากๆ เนื่องจากนักศึกษาบางคนจบจากการศึกษานอกโรงเรียน และนักศึกษาบางคนเขียนลายมือหวัด

เกินไป บางคนเขียนรวดเร็วเกินไป อีกทั้งมีนักศึกษาบางคนที่มีพื้นฐานด้านหลักภาษาไทยไม่ดี จึงทำให้เกิดการเขียนผิดพลาดได้ เช่น คำว่า หรือ เขียนผิดพลาดเป็น หรือ คำว่า เสียง เขียนผิดพลาดเป็น เสยง เป็นต้น

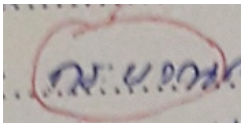

17. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น กระบวณ เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตาม หลักภาษาไทย กระบวน คำนี้หมายถึง ขบวน, แบบแผน, ชั้นเชิง ซึ่งนักศึกษาส่วนหนึ่งยังเขียนผิด เนื่องจากจดจำคำที่ผิดจากสื่อโลกโซเชียล หรือเกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนทำให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเอง เช่น ใบงาน แบบฝึกหัด แต่ว่าให้เพื่อนทำให้โดยที่นักศึกษาที่เป็นเพื่อนนั้นไม่ได้ตั้งใจในการเขียน และเกิดจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้น เพื่อไปเล่นอย่างอื่น เช่น เล่นอินเทอร์เน็ต เดินห้าง เที่ยวกับเพื่อนๆ เป็นต้น และยังสอดคล้องกับสุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์ (2553) ที่กล่าวว่า ข้อบกพร่องในระดับคำ พบนักศึกษาเขียนผิดในลักษณะ ของการสะกดคำทั้งรูปสระ พยัญชนะต้น พยัญชนะสะกด รูปวรรณยุกต์และผิดในด้านการใช้คำ ทั้งใช้คำผิดความหมาย ผิดระดับและกาลเทศะ ใช้คำเชื่อม คำกริยาช่วย และคำขยายผิด

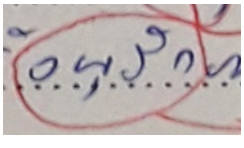

18. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น อนุรัก เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย อนุรักษ์ คำนี้หมายถึง รักษาให้คงเดิมรักษาไว้ให้คงเดิม การเขียนของนักศึกษาที่เขียนผิดเกิดจากนักศึกษาเขียนคำผิดรูปร่างไปจากคำเดิม จึงทำให้ความหมายเปลี่ยนไป หรือว่าทำให้คำนั้นผิดไม่มีความหมาย ทำให้ผู้อ่านไม่เข้าใจและเกิดการสื่อสารที่คลาดเคลื่อนได้ โดยสาเหตุที่ทำให้นักศึกษาเขียนผิดพลาด คือ การจดจำตัวอย่างที่สะกดผิด และเกิดจากการไม่ตั้งใจในการเขียน มีนักศึกษาส่วนหนึ่งที่เขียนรวดเร็วเกินไป จึงทำตัวสระ พยัญชนะ บางตัวเปลี่ยนรูปไป และก็ สระ พยัญชนะบางตัวเปลี่ยนรูปไปหรือหายไป ซึ่งไม่ตรงหลักภาษาไทย ทำให้การเขียนเป็นปัญหาของการใช้ในการสื่อสาร อีกทั้งการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อ เช่น การเล่นคอมพิวเตอร์โดยการแชท เล่นไลน์ เล่นทวิตเตอร์ เป็นต้น โดยการเอาภาษาพูดมาเขียนในภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับสุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2540 : 290-311) ที่กล่าวว่า สาเหตุของการเขียนหนังสือผิด เกิดจากเขียนหนังสือผิดเพราะออกเสียงผิด เช่น เครื่องราง เขียนผิดเป็น เครื่องลาง จัญไร เขียนผิดเป็น จังไร

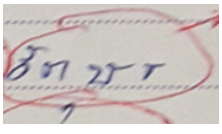

19. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น อัตษร, ธัตษร เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย อักษร คำนี้หมายถึง ตัวหนังสือ ตัวอักษร ซึ่งจากการได้สัมภาษณ์นักศึกษานั้น พบว่านักศึกษาเขียนผิดเพราะว่า เกิดจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้น เพื่อไปเล่นอย่างอื่น เช่น เดินเที่ยวห้าง หรือ เล่นคอมพิวเตอร์ อย่างนี้เป็นต้น อีกทั้งการจดจำตัวอย่างที่สะกดผิดจากสื่อ เช่น การเล่นคอมพิวเตอร์โดยการแชท เล่นไลน์ เล่นทวิตเตอร์ เป็นต้น โดยการเอาภาษาพูดมาเขียนในภาษาเขียน ซึ่งยังสอดคล้องกับวิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล (2560 : 92) ที่กล่าวว่า เกิดจากการเขียนผิดพลาดในเรื่องพยัญชนะไทย เช่น คำว่า พฤติกรรม เขียน

ผิดพลาดเป็น พฤติกำ คำว่า สะสม เขียนผิดพลาดเป็น ละสม คำว่า เรียน เขียนผิดพลาดเป็น เรียบ เป็นต้น

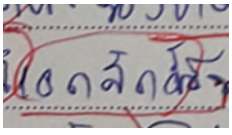

20. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น เอกลักณ์, เอดลักณ์ เป็นคำที่เขียนผิด คำ ที่ถูกต้อง ตาม หลักภาษาไทย เอกลักษณ์ คำนี้หมายถึง ลักษณะที่เหมือนกัน หรือมีร่วมกัน การเขียนผิดแบบนี้เป็นการเขียนที่ไม่มีความรู้หลักภาษาไทย การเขียนออกมาแล้วไม่ตรงตามคำในหลักภาษาไทย เกิดความเข้าใจผิด ซึ่งอาจทำให้ภาษาวิบัติได้ เกี่ยวกับเรื่องนี้ สุปราณี ดาราฉาย (2536 : 59-60) ได้กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนผิดเกิดจากเห็นคำสะกดผิดเสมอจนเข้าใจว่าเป็นคำสะกดถูก โดยสาเหตุการเขียนผิดคือ เกิดจากไม่มีความรู้หลักภาษาไทย เกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาด เกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนเขียนให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเองให้เพื่อนทำให้ เพื่อนก็เขียนโดยไม่ตั้งใจทำงานส่งอาจารย์ เลยเกิดข้อผิดพลาดในการเขียน เกิดจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดเกี่ยวกับการเขียนพยัญชนะไทยได้

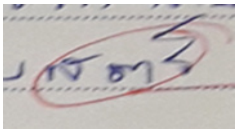

21. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **สตว์** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตาม หลักภาษาไทย **สัตว์** คำนี้หมายถึง สิ่งที่มีชีวิตทั้งหลาย หมายถึง สัตว์ดิรัจฉานดูคำนี้เหมือนคำที่เขียนง่ายๆ แต่ก็เขียนผิดพลาดได้ จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ชอบคำนี้ผิดบ่อยๆ และจากการตรวจงานของนักศึกษาในคำถามท้ายบท ก็ทราบว่าเกิดจากประมาทในการเขียน และเกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาด เนื่องจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนสระขึ้น ซึ่งพบว่านักศึกษาหลายคนเขียนผิดพลาดบ่อยเช่นกัน

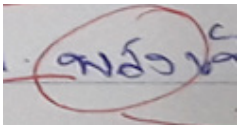

22. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **พล์ง** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตาม หลักภาษาไทย **พลัง** คำนี้หมายถึง กำลัง หรือ แรง ซึ่งคำนี้เป็นอีกคำหนึ่งที่เขียนผิดบ่อยเช่นกันโดยสาเหตุของการเขียนผิดนั้น เกิดจากการไม่ตั้งใจในการเขียน คือ มีนักศึกษาส่วนหนึ่งที่เขียนรวดเร็วเกินไป จึงทำตัวสระบางตัวเปลี่ยนไป สระบางตัวเปลี่ยนรูปไปไม่ตรงหลักภาษาไทย จากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ชอบคำนี้ผิดบ่อยๆ และจากการตรวจงานของนักศึกษาในคำถามท้ายบทในเอกสารประกอบการสอน ทำให้ทราบว่า เกิดจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนสระขึ้นเพื่อไปเล่นอย่างอื่น และเกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนทำให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเองโดยให้เพื่อนทำให้ เพื่อนบางคนเลยเขียนการบ้านไวเกินไปจึงทำให้เขียนผิดพลาดบ่อยๆ นั่นเอง

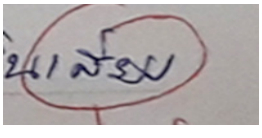

23. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **เสยง, เส์ยง** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย **เสียง** คำนี้หมายถึง สิ่งที่รับรู้ได้ด้วยหู สิ่งที่หู

ได้ยิน คำนี้เช่นกันที่เขียนผิดพลาด โดยสาเหตุการผิดเกิดจากการไม่ตั้งใจในการเขียน คือ มีนักศึกษาส่วนหนึ่งที่เขียนรวดเร็วเกินไป จึงทำตัวสระบางตัวเปลี่ยนรูปไป ไม่ตรงหลักภาษาไทย และจากการสัมภาษณ์นักศึกษาที่ชอบคำนี้ผิดบ่อยๆ และจากการตรวจงานของนักศึกษาในคำถามท้ายบทในเอกสารประกอบการสอน ทำให้ทราบว่า เกิดจากนักศึกษาเอาการบ้านมานั่งทำในห้องเรียนขณะเรียนอยู่ จึงรีบเขียนและทำให้การเขียนผิดพลาดและเกิดจากนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเองให้เพื่อนทำให้

จากข้อ 21, 22, 23, มีความสอดคล้องกับวิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล (2560 : 92) ที่กล่าวว่า เกิดจากเขียนสระผิดหรือเขียนสระตก ซึ่งนักศึกษาบางคนเขียนสระผิดและเขียนสระตกค่อนข้างมาก เนื่องจากมีพื้นฐานด้านหลักภาษาไทยไม่ดี จึงทำให้เกิดการเขียนผิดพลาดได้ นักศึกษาบางคนจบจากการศึกษานอกโรงเรียน มีพื้นฐานทางหลักภาษาไทยไม่ดี โดยเฉพาะในเรื่องวรรณยุกต์และสระ ในเวลานำไปประสมคำค่อนข้างเขียนผิดพลาด และนักศึกษาบางคนเขียนลายมือหวัดเกินไป บางคนเขียนรวดเร็วเกินไป เช่น คำว่า ต้อง เขียนผิดเป็น ตอ้ง คำว่า รับ เขียนผิดเป็น รบ คำว่า สื่อ เขียนผิดเป็น สือ เป็นต้น

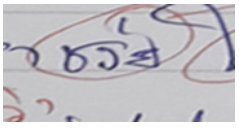

24. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น **ชว่ย** เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย **ช่วย** คำนี้หมายถึง สนับสนุน หรือส่งเสริมเพื่อให้สำเร็จประโยชน์ คำนี้เป็นหนึ่งคำที่เขียนผิด โดยสาเหตุการเขียนผิดเกิดจากการเขียนวรรณยุกต์วางตำแหน่งผิดที่และวรรณยุกต์ตก ซึ่งนักศึกษาชอบเขียนผิดเช่นกัน เนื่องจากนักศึกษาเขียนตามใจตัวเองและเขียนลายมือหวัดเกินไป ไม่ใส่ใจในการเขียนจึงทำให้การเขียนผิดพลาด เช่น คำว่า นั้น เขียนผิดเป็น นั ้น คำว่า เน้น เขียนผิดเป็น เนน้ คำว่า ทั้ง เขียนผิดเป็น ทั ้ง เป็นต้น และยังสอดคล้องกับดวงใจ ไทยอุบุญ (2543 : 7) ได้กล่าวว่า การใช้ภาษาผิดและใช้ภาษาบกพร่องในการเขียน ในด้านการเขียนสะกดการันต์ผิด การวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ การผันวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง ดังนั้นการไม่ตั้งใจเขียนจึงทำให้เกิดการเขียนผิดพลาดได้

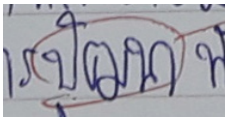

25. จากคำที่นักศึกษาเขียนมาเป็น ปัฒนา เป็นคำที่เขียนผิด คำที่ถูกต้อง ตามหลักภาษาไทย พัฒนา คำนี้หมายถึง ทำให้เจริญ หรือ ทำให้ก้าวหน้า ซึ่งคำนี้เป็นคำหนึ่งที่พบว่าเขียนผิด โดยเขียนพยัญชนะ พ เป็น ป ถือว่าเขียนผิดคำศัพท์ในภาษาไทย จากการได้สัมภาษณ์นักศึกษาที่เขียนผิดในหลายคนนั้น พบว่าเขียนผิดเพราะว่าเกิดความประมาทในการเขียน เกิดจากการรีบทำงานส่ง จึงทำให้การเขียนเกิดข้อผิดพลาดในการเขียนพยัญชนะไทยขึ้น และเกิดจากนักศึกษาให้เพื่อนทำให้ ซึ่งมีนักศึกษาบางคนไม่ได้ทำการบ้านเอง โดยให้เพื่อนทำการบ้านให้ ซึ่งเพื่อนเขียนโดยไม่ระมัดระวัง ไม่ตั้งใจเขียน เขียนเพื่อให้มีส่ง เท่านั้น ไม่นึกถึงความถูกต้อง ความชัดเจนของเนื้อหาเนื่องด้วยไม่ใช่งานของตัวเอง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับอัญชลี ทองเอม (2537) ที่ทำการวิจัยเรื่อง ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ พบข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ในเรื่องการใช้คำทั้งการใช้คำผิดชนิด การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดรูป จะเห็นว่าการเขียนที่ไม่นึกถึงความจริงทางหลักภาษาไทย ความถูกต้องของคำย่อมเกิดปัญหาในเขียนเพื่อการสื่อสารได้

ดังนั้น จากที่นำเสนอมาข้างต้นเป็นเพียงตัวอย่างที่สามารถรวบรวมมาได้ อาจจะมีมากกว่านี้ การใช้คำเหล่านี้อย่างแพร่หลายในสังคมยุคไซเบอร์ หรือทางอินเทอร์เน็ต ก็เป็นการเขียนคำที่เป็นภาษาพูด การเขียนผิดพลาด หรือไม่ตั้งใจในการเขียน โดยที่ผู้ใช้ไม่คำนึงถึงว่านั่นคือการทำลายภาษาไทยโดยทางอ้อม เพราะหลายๆ คนนำคำเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันมากขึ้น ดังจะเห็นได้ว่า นักศึกษาบางคนนำภาษาเหล่านี้มาใช้ในงานเขียนใบงานส่งอาจารย์จนแพร่หลาย นั่นคือความไม่ใส่ใจ หรืออาจจะกล่าวได้ว่ามักง่าย ที่อาจนำพาความหายนะมาสู่วงการภาษาไทยที่ไม่ควรมองข้าม ฉะนั้นการใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารถือว่าเป็นสิ่งสำคัญที่สุดที่ผู้ส่งสารจะต้องทำให้ผู้รับสารเข้าใจความหมายของตนให้ดีที่สุด อย่างไรก็ตาม การใช้คำในภาษาไทยต้องถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่ผู้ใช้ต้องตระหนักและเข้าใจความหมายของคำนั้นๆ เพื่อนำไปใช้จะได้ถูกต้องตามหลักของภาษาไทยและตรงประเด็นในการสื่อสาร เนื่องจากคำในภาษาไทยมีสร้างคำขึ้นใหม่ด้วยวิธีการแบบไทย มีการยืมภาษาจากต่างประเทศมาใช้บ้าง จึงจำเป็นต้องเลือกใช้ให้ถูกต้องและเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการสื่อสารในแต่ละครั้ง

ฉะนั้นผู้เขียนภาษาไทยจึงต้องรู้จักความหมายของคำ หลักการใช้คำ ระดับของคำก็จะทำให้การส่งสารไม่เกิดปัญหาและไม่มีอุปสรรค แต่ในทางตรงกันข้าม ถ้าผู้เขียนไม่เข้าใจความหมายของคำอย่างถ่องแท้ หรือเลือกสรรถ้อยคำไม่เหมาะกับระดับบุคคล กาลเทศะ การส่งสารนั้นย่อมมีปัญหาและอุปสรรคฉะนั้นจึงจำเป็นที่ต้องเรียนรู้ความหมายของคำเป็นประการแรก เพราะว่าคำแต่ละคำมีความหมายไม่คงที่หรือยังไม่สามารถบอกได้ว่าคำนั้นมีความหมายอย่างไร ขึ้นอยู่กับการใช้และตำแหน่งของคำนั้นๆ ด้วย เมื่อใช้ตามปกติหรืออยู่ตามลำพังจะมีความหมายอย่างหนึ่ง แต่เมื่อเข้าประโยคหรือเข้าความ ความหมายของคำอาจเปลี่ยนไป ฉะนั้นสถาบันการศึกษาทุกแห่งที่มีการเรียนการสอนภาษาไทยอยู่แล้ว ตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา โดยสถาบันในทุกระดับนั้น ควรให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาไทย ควรสอนให้เด็กนักศึกษาเขียนหนังสือให้ถูกต้อง และปลูกฝังนิสัยรักการอ่านก็จะยิ่งช่วยให้เด็ก นักศึกษาคุ้นเคยกับการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้อง นับว่าจะเป็นการอนุรักษ์ภาษาไทยที่เป็นวัฒนธรรม เป็นเอกลักษณ์ที่สืบทอดต่อกันมาเป็นเวลานานของคนไทยอยู่คู่กับชาติไทยตลอดไป

เอกสารอ้างอิง

กุลกาญจน์ เอี่ยมธาดานัย. (2553). ปัญหาการเขียนคาผิดอักขรวิธีของนักศึกษาชาวจีน. สารนิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กันทิมา วัฒนประเสริฐิ. (2542). “สีสันกับสำนวน.” ใน อนุสรณ์งานพระราชทานเพลิงศพ ของกันทิมา วัฒนะประเสริฐ์. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แซทโฟร์.

ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2543). ทักษะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ประญัติ บุญมะลา. (2550). ผลการเรียนภาษาไทยเรื่อง คำที่สะกดไม่ตรงตามมาตราตัวสะกดของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ที่เรียนด้วยรูปแบบวัฏจักรการเรียนรู้ (4MAT) วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาหลักสูตรและการสอน มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ปรมะ สตะเวทิน. (2546). หลักนิเทศศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 10. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดราชภัฏสวนสุนันทา.

พิมล แจ่มแจ้ง. (2542). การเขียนชุดฝึกซ่อมเสริมเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. ปริญญานอพนธ์ การศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรโรฒประสานมิตร.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2554). พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2554 : ออนไลน์.

วิเชียร เกษประทุม. (2557). หลักภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เพิ่มทรัพย์การพิมพ์.

วิชชุพงศ์ วรศาสตร์กุล. (2560). การศึกษาข้อผิดพลาดการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย. มหาวิทยาลัยราชภัฏเลย : เลย.

วรรณี โสมประยูร. (2544). การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

ศศิธร ธัญลักษณานันท์ และคณะ.(2542). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและสืบค้น. กรุงเทพฯ : เธิร์ดเวฟเอ็ดดูเคชั่น.

สุขุมมาลย์ จันทร์แก้วและคณะ. (2548). การวิเคราะห์ปริศนาคำทายในปัจจุบัน. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ.

สนิท สัตโยภาส. (2545). ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น. กรุงเทพฯ : บริษัท 21 เซ็นจูรี่จำกัด.

สุธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2542). หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

สุรีย์วรรณ เสถียรสุคนธ์. (2553). ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.

สุปราณี ดาราฉายและคณะ. (2542). ภาษาไทย 3. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์วิทยาลัย.

เอกฉัท จารุเมธีชน. (2539). การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

อัญชลี ทองเอม. (2537). ศึกษาลักษณะความผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 ระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์. รายงานการวิจัย. มหาวิทยาลัยธุรกิบัณฑิตย์.